

BOICOT

La meua decisió està presa irrevocablement. El qui estimi que tinc raó que em segueixi: d'ara endavant, sol o acompanyat, no entraré mai a menjar a cap «Mesón» (sigui «del Conde», «del General» o «de los Naranjos»). Ni em faré servir gasolina o fer reparar el cotxe en cap «Garaje-Estación de Servicios». Ni acudiré als serveis de «Electricidad y Electrodomésticos». Ni faré valer cap «Despacho de Administración de Fincas». Ni aniré a beure res a cap «Bar de los Compadres». Ni tractaré cap afer immobiliari amb «consejeros en promociones, transacciones e inversiones». Ni (encara menys) cruspí al restaurant «La Coquille». I mil etcèteres.

Ho dic clar i català, (salvant les transcripcions).

I em refereixo, és clar, al territori català.

I si he d'entrar a un restaurant i no se'm presenta el menú, o la carta, en català, me n'aniré a un altre.

Ademés, ignoraré totes aquestes adreces si se'm demana parer.

Oh!, no em faig il·lusions: el boicot que jo, solet, pugui perpetrar, farà potser riure als que infringeixen (voluntàriament o no) la llei. Però cada voluntat afegida decuplica la puixança.

I no és pas que jo tingui la més mínima tórria contra els que exploten aquests comerços i activitats; ni els conec i, naturalment, ignoro si són no-catalans.

Considero, però, que és més que l'hora de què els catalans ens desencorben contra tanta tolerància. Callar i cedir complaentment frega el limfatisme. L'apatia és l'arrel de l'abandó i abdicar és morir.

Com ja ho deia en el número de Juliol, jo no desitjo pas que la llengua catalana sigui dominadora, però si dominant; mai, en tot cas, dominada. Repeteixo: jo sóc, dels que no repel·leixen pas de que el castellà figuri, amb el català, en tots els rètols i cartells dels països catalans; el que és intolerable és que hi apareixi tot sol.

La degradació de la nostra parla és innegable; cal, només, donar un cop d'ull al nostre entorn per a què la cosa ens salti a la vista.

Entre altres anomalies, observareu que la llengua francesa, en els rètols i cartells, és molt més freqüent que la catalana: «A louer», «Entrée interdite», «Parking privée», (aquest emprant un anglicisme), etc., tot ells sense l'equivalència en català, (i en castellà si es vol). A on estem? A França o a Catalunya?

Catalans! Això vol un crit d'alarma: despertem-nos, car estem perdent la nostra identitat! Si tots, sense violències ni sutzures repulsives, però amb determinació, participem en nombre a aquesta acció, és molt possible que l'eficàcia sigui dels nostres.

I si reeixim, jo, personalment, em faré servir amb molt de gust, si el cas es presenta, a la Fonda del Comte (o a la del vassall), al Restaurant de la Petxina, al despatx d'administració de finques, al garatge de mecànica, al Bar dels Companys, etc., etc.

SADERRA

TELEMÀTICA

La paraula **Telemàtica** va néixer de la contracció de dos altres termes: **telecomunicacions** i **informàtica**. L'esmentada paraula es va donar a conèixer públicament, per primera vegada, en un article publicat el 17 de maig de 1977, a la revista catalana **Novàtica**, pel Doctor Enginyer de Telecomunicacions **Lluís Arroyo**. Però, a partir de principis de 1978, amb el famós informe francès **Nora-Minc**, es va començar a divulgar la paraula telemàtica i no es va reconèixer mai al Dr. Lluís Arroyo la paternitat d'aquest mot.

Dues de les conclusions de l'informe **Nora-Minc** deien:

- La Telemàtica, a diferència de l'electricitat, no conduirà un corrent inert sinó informació, és a dir: poder.
- La Telemàtica pot donar lloc al naixement d'una nova societat.

Avui, la Telemàtica és un compendi de moltes coses: correu electrònic, tèlex, vidiotext, teletext, facsimil, telecompria, teleinformàtica, teleconferència, televisió per cable, telemedicina, telemesura, telebanc, telealarma, etc.

Han passat ja molts anys des del primer telegrama morse de la història, que es va realitzar entre Washington i Baltimore, l'1 de gener de 1845, amb la següent frase: «What hath God wrought» (Allò que ens ha proporcionat Déu); i no tants des de la primera

comunicació via satèl·lit, realitzada el 23 d'agost de 1963, entre el president Kennedy i el primer ministre de Nigèria, que acabava amb la mateixa frase. Avui per avui, ja es poden transmetre tota mena de dades i imatges des de la pròpia casa a qualsevol part del món.

El 1972, la CTNE va iniciar el primer servei públic de transmissió de dades mitjançant la utilització de les tècniques digitals de commutació de paquets (xarxa IBERPAC). Aquest lideratge espanyol va durar 6 anys i després, com quasi sempre, vam perdre la supremacia.

Els francesos han volgut donar passes de gegant amb la Telemàtica desenvolupant plans per al gran públic. El 1981, la Direcció General de Telecomunicacions va llançar la primera experiència telemàtica de domini públic a Vélizy (operació Telétel), on es van instal·lar 2.500 terminals, a través de les quals 200 prestataris ofereixen els seus serveis i els seus productes: jocs, horaris de trens i d'avió, reserves de llocs, consultes a bancs, venda per correspondència, etc. Però l'experiència va ser un fracàs de previsió ja que en dos anys de serveis es va realitzar una mitjana de dues consultes per setmana i llar.

A gran part de les llars franceses s'està introduint el terminal Minitel en lloc de la tradicional guia telefònica de paper, i el lliura gratuïtament la mateixa companyia de comunicacions PTT. El preu del servei a través de Minitel és de dues classes: l'anomenat «gratuït», a 30 cèntims per minut i el de «pagament», que va entre 0,80 i 1,20 francs per minut.

Els usuaris de microordinadors s'estan mentalitzant cada vegada més per utilitzar un «modem» (modelador-demodador) i poder accedir a informacions o comunicar-se amb altres ordinadors a través del telèfon.

També estan proliferant en l'actualitat les xarxes locals entre ordinadors (LAN = Local Area Network), que s'utilitzen sobretot per a les comunicacions en distàncies relativament curtes (dins d'un mateix edifici, per exemple).

FEDE

MEMÒRIA POPULAR

Els grups acostumen a ser formats des de dues fins a màxim deu o dotze persones. Tots homes. Tots vells, grans, madurs, jubilats o tercera edat, com se'ls vulgui anomenar. Els llocs de trobada i reunió són estratègics: el banc de can Massanet, a la plaça Víctor Català davant la Caixa Provincial, a l'escaló exterior de la Caixa de Pensions a la platja i al banc del «Si no fos...» al passeig marítim.

Per ells, anar a un lloc o altre depèn molt d'on visquin, de l'estació de l'any, del temps que fa, de l'hora del dia. No hi ha problema. Quan hi van, sigui quan sigui, ja saben on trobaran la resta de la colla. Per exemple, en un dia de tramuntana s'aboquen tots cap a la plaça Víctor Català, a recer del vent i amb un bon solet de companyia.

Són homes que han viscut la vida, i que ara la porten carregada a les espatlles. Han treballat la terra o el mar, tant s'hi val, però res els ha estat fàcil. Les mans les tenen dures i aspres. Les cares cremades de sol i plenes d'arrugues. Han superat el llistó que s'havien previst, i ara accepten amb resignació un futur que no han de fabricar ells, que els ve donat. Van perdre les il·lusions.

Quan veig aquests grups, m'inquieto i em sento preocupat per mi mateix, ja que sóc un ignorant al seu costat. Ells saben moltes d'aquelles coses del món i de la vida, que els llibres no ensenyen. Coses senzilles, però que són les més importants. Coses d'abans i de sempre, que ells guarden i amb ells s'aniran.

En ells rau una mena de saviesa popular. Ells són memòria popular. Per no perdre-la hauríem d'haver-los xuclat aquest suc de coneixences essencials, ja que preocupa l'arribada del dia en què se'ls aturi la llum, l'aigua i el vent, i s'emportin amb ells, tots aquests noms i secrets del nostre poble, l'Escala, que els més joves mai descobrirem.

P. Juhé